

Prikázania II.

Keď Boh stvoril svet, všetkým veciam dal zmysel a všetkému určil presný poriadok. My žijeme v tomto presnom poriadku hoci si to ani neuvedomujeme, lebo sme naučení, že to tak musí byť. Ráno slnko vychádza a večer sa uberá k odpočinku. Po dni nasleduje noc, striedajú sa mesiace i ročné obdobia... Všetko v presných zákonitostiach, podľa poriadku. Prírodoveda skúma celý tento poriadok poukazuje na tieto presné zákonitosti. Každá odchýlka od prirodzeného poriadku je pre nás nebezpečná a hrozí katastrofa. Keď veľa prší, napríklad, je zle a rovnako zle je keď prší málo. Keď je príliš teplo nie je dobre a keď je príliš zima tiež nie je dobre. Tento poriadok je tu, vidíme ho, rešpektujeme a obdivujeme. Okrem tohto poriadku, ktorý platí v prírode, okrem fyzikálnych, chemických a ešte všelijakých iných zákonitostí, je tu poriadok i v tom, ako sa človek má správať. Poriadok v správaní. A tento je pre človeka rovnako dôležitý a potrebný ako ten poriadok prírody, ba môžeme povedať, že je ešte dôležitejší. Veď tak ako každá odchýlka spôsobuje nebezpečenstvo a katastrofu, tak i každá odchýlka v ľudskom správaní, ktorú voláme hriech, spôsobuje tiež nebezpečenstvo a katastrofu pre život človeka.

Hovorí sa zo strachom o globálnom otepľovaní ale aj o vychladnutých medziľudských vzťahoch, o násilí, o krádežiach, o podvodoch či pomstách, o nedôvere a neláske atď... Na jednej strane tak hovoríme, ale na druhej strane sa tomu neporiadku prispôbujeme. Každý hriech má v sebe i niečo dobré a nám je to až tak dobré, že neporiadok nám prestáva vadit' a sme celkom spokojní, lebo nemusíme upratovať, rozmyšľať, usporadúvať a naprávať. Dôsledky sú však nedejstiteľné. Zlo a nepravosť sa šíri a spolu s ním i škody páchané na ľudských osudoch, životoch i dušiach. Napokon vzniká situácia, keď nás zlo prerastá a nám sa už nezdá byť vôbec zlé. Kradne jeden, potom i druhý, tretí a napokon kradnú všetci a keď to všetci robia, tak potom sa zdá, že to nie je zlé, veď to robia všetci. Podobne je to i s klamstvom a podvádzaním. Klame jeden druhý, tretí a napokon všetci a preto sa zdá akoby to nebolo už zlom. A nemravnosť, podliehanie telesným vášňam a pudom, nevere a necudnosti, to platí obdobne: žije tak jeden, dvaja, viacerí... až napokon sa zdá byť všetko prirodzené a normálne... Okrem toho sú i ďalšie a ďalšie oblasti ľudského slobodného konania, ktoré sú zlé, ale keď ich robia mnohí, zdajú sa byť dobré a správne. Lenže toto nesprávne konanie je vždy neporiadok. Tak veľký ako keď slnko ráno nevyjde a je tma. Všetci totiž cítime dôsledky tohto neporiadku, ako je napríklad množstvo detí žijúcich v rozvrátených a neusporiadaných rodinách, nedôvera medzi ľuďmi, lebo sa predpokladá, že všetci klamú, uzamykanie

dverí domov, garáží i bicyklov... atď. A koľko zla a sklamaní utrpí ľudské srdce a ľudská duša. Neistota, strach a upodozrievanie a hlavne neláska, nedostatok dobra, to každý pocíti, nehovoriac o tom, že v tomto neporiadku sa rodí nerest' a nepravosť. Príležitosť robí zlodca. Najhoršie na tom je to, že uprostred tohto neporiadku sa zdá, že nik nie je vinný a nik nerobí chybu, každý sa cíti byť dobrý a bezchybný, lebo sa nepozera do zrkadla, ktoré dal Boh v desatoro. A čo na to Boh hovorí a ľudská duša túžiaca po poriadku, pravde i mravnej čistote?

Neporiadok v prírode sa dá ešte zregenerovať. Stojí to veľa času, ale príroda je schopná navrátiť sa do prirodzeného poriadku, ak sa jej nekladú prekážky. Ona má v sebe vpísaný prírodný zákon, ktorý striktné rešpektuje. A človek a neporiadok v jeho konaní? Ten sa nedá zregenerovať sám od seba. Človek to musí chcieť a rozhodnúť sa preto, že chce byť iný, že sa chce vyvarovať chýb a omylov, robiť nápravu a viesť poriadny a mravný život.

Dejiny ľudstva hovoria o Božej starostlivosti i o „Božom sklamaní“ z človeka a z jeho správania. „Boh oľutoval, že stvoril človeka“ – tak nám píše svätopisec v Božej knihe. Je to obrazná reč, ale hneď nasleduje i Božie vyjadrenie: potopa sveta a v nej zahynul hriech a nepravosť a zostal iba poslušný Noe a jeho najbližšia rodina zachránená v korábe. Boh dôveroval opäť človeku vďaka Noemovi a sľúbil, že už potopa celého sveta nebude. Potom sa situácia všeobecného neporiadku a nepravosti opakovala a opakuje dodnes, možno nie celosvetovo, ale v častiach sveta: mestá Sodoma a Gomora v úrodnej a krásnej krajine, plné nemravnosti a zla. Nebolo tam ani desať spravodlivých... A mestá v ohni, dym a popole. Staré a veľké svetové ríše: Egypt, Grécko, Rím... pre nemravnosť a neporiadok sa rozpadli.

Brat, sestra i my sme pokúšaní myslieť si, že v tomto svete sme my tvorcovia mravného poriadku, že my rozhodujeme podľa nášho uváženia, čo je pre nás dobré, alebo zlé... Ale ak by sme tomu uverili, veľmi by sme sa mýlili. Poriadok správania, poriadok ohľadom toho, čo je dobré a zlé je tu už daný. A to vopred, ešte pred naším narodením. Boh sám ho vložil do tohto sveta a do ľudského svedomia. My máme počúvať a zachovávať tento Boží poriadok, lebo ak ideme proti nemu, tak ideme hlavou proti múru, uškodíme si alebo seba zničíme. Vráťme sa do školských lavíc, do chvíľ, keď sme išli na prvé Sväté prijímanie a zopakujme si Desatoro i to, čo jednotlivé prikázania obsahujú, aby sme spoznali akí sme podľa našich skutkov. Robím dobro, alebo porušujem Boží zákon?

Pozvanie na cestu

Kto prirovnal nás život k ceste? Boh nás cez našich rodičov pozval, aby sme nastúpili na svoju životnú cestu. Nikto z nás si život nedal sám, nikto z nás sa na svet nepýtal. Život je dar, ktorý sme dostali od Boha. Máme zaň byť vďační a máme sa oň starať. To si uvedomujeme aj na začiatku tohtoročného liturgického roka.

Predchodca Ježiša svätý Ján Krstiteľ, citujúc slová proroka Izaiáša, vyzýva: „Pripravte cestu Pánovi...“ (Lk 3, 4; Iz 40, 3). Začína sa bezprostredná história spásy. Čím vernejšie plníme Ježišove slová, tým väčšia odmena nás čaká pri jeho druhom príchode. Je to výzva

nastúpiť na životnú cestu Pána, ktorá bude pre celý svet ukončená na konci čias.

Advent chápeme ako obdobie prípravy na Vianoce, ako čas radostného očakávania, ale aj radostného pokánia. Uvedomujeme si, že vôbec nie je náhoda, že žijeme a že sme tým, čím sme, ako aj to, že sa za svoje životné prejavy právom zodpovedáme nielen pred svetom, ale budeme sa za ne zodpovedať aj pred Bohom.

Predstavme si hrnčiara, ktorý berie do rúk vypracovanú hlinu a na hrnčiarskom kruhu ju pretvára na džbán, vázu, svietnik či iný predmet. Vždy je to len hlina, nech je v stave prípravy, tvorby predmetu alebo jeho dokončovania a zdobenia, ba dokonca i vtedy, keď predmet už slúži svojmu účelu. A je to hlina aj vtedy, keď predmet rozbijeme a zostanú po ňom iba črepy.

Človek je človekom už skôr, ako sa narodí. Od chvíle počatia každý má určenú svoju cestu. V nijakej životnej situácii nikto nemôže vyniesť výrok zničenia — vedome a dobrovoľne ukončiť svoj život, pretože túto moc mu nik nedal. Rovnako nikto nemá právo rozhodovať o živote iného človeka, jedine Boh.

Práve preto si treba uvedomiť význam svojej životnej cesty, zodpovednosti za všetko, čo sa udeje počas nášho života pri užívaní rozumu a slobodnej vôle. Už nenarodené dieťa má svoje práva, ktoré mu nemôžu odoprieť ani rodičia, nieto ešte lekár. Preto má dospelý človek plniť aj povinnosti, ktoré mu ukladá spoločnosť, ak nie sú proti Božej vôli. Boh človeku nedal moc, aby v mene svojej vedy vykonal potrat: či eutanáziu. Naopak, od každého človeka žiada, aby vždy plnil Jeho vôľu.

Advent nám pripomína dôveru, ktorú nám prejavuje sám Boh. Kto si môže vybrať diaľnicu, nepôjde po cestách štvrtej triedy, pretože diaľnica je istejšia, rýchlejšia a príjemnejšia.

EUBOMÍR STANČEK

Znova sme sa ocitli
na vrchole

Babylonskej veže.

Ibaže s tým rozdielom,

že vtedy si ľudia navzájom nerozumeli,
lebo každý hovoril iným jazykom.

Dnes hovoríme všetci rovnakým jazykom,
ale nerozumieme si preto,
že každý dávame
rovnakému slovu iný význam.

Max Kašparů „Šum z pien“

Zimné kántrové dni

sú v tomto týždni v stredu, piatok a sobotu.

Závazný je len jeden deň.

Obsah zimných kántrových dní: Príchod Kristovho kráľovstva do rodín; duchovná obnova rodín; pokoj a spravodlivosť vo svete.

Sväté omše v týždni po 2.adventnej nedeli

12.XII.utorok

17.00 + František Fabiankovič, manž.Jozefína
a ich rodičia

13.XII. streda

18.00 + Imrich a Agneša Lošonskí

14.XII. štvrtok

7.00 na úmysel ordinára

15.XII. piatok

18.00 + rodina Lukovičová

16.XII. sobota

18.00 + Pavol Fajkus, manž. a deti

Upratovanie kostola č.d. 229 -253

17.XII. 3. Adventná Nedel'a – (C)

8.00 + Zlatica Kulifajová (1.výr.)

9.15 + za farníkov

Liturgický kalendár

11.XII. pondelok	sv. Damaz I., pápež
12.XII. utorok	Prebl. Panna Mária Guadalupská
13.XII. streda	sv.Lucia, panna a mučenica - kántry
14.XII. štvrtok	sv.Ján z Kríža, kňaz a učiteľ Cirkvi
15.XI. piatok	sv.Valerián - kántry
16.XII. sobota	sv.Adelaida, cisárovná - kántry

Slovo na dnes

Svojim anjelom dá prikaz o tebe, aby ťa strážili na všetkých tvojich cestách.

ž 91,11

MY TÚ MOŽNOST NEMÁME?

Neviem, či sa mi v predchádzajúcich kapitolách podarilo dosť zdôrazniť, že „Boh je láska“ (1Jn 4,8). Napriek všetkému tomu ťažkému, čo nás v živote stretáva a čomu by ako všemohúci mohol zabrániť. Pokiaľ by si však, ako to tu už bolo povedané, sám nezviazal ruky tým, že človeka obdaril slobodnou vôľou. Môžeme konať ako dobro, tak aj zlo. Z toho ale rozhodne nevyplýva, že si Boh zlo v akejkoľvek podobe praje. Ani v najmenšom. Akým veľkým darom je sloboda, to sa dá využiť práve z tohto Božieho obmedzenia. On, Všemohúci, radšej dočasne (!) strpí zlo, než aby človeku odobral slobodu. Ako by sa volal taký tvor bez možnosti slobodného rozhodovania, neviem, ale rozhodne by to už nebol človek. Verím, že aj keď je Boh nútený s konečným účtovaním vyčkávať, až sa naplní stanovený čas, robí maximum pre to, aby zlo vo svete minimalizoval. Slobodu nám neberie, ale posieľa zdatných pomocníkov. Každý z nás má svojho anjela strážcu. To nie sú rozprávky pre malé deti, to sú fakty, biblicky doložené.

To, že si dospelý človek, ba dokonca ani kresťan neuvedomuje existenciu a moc anjelov, neznamená, že prestali existovať, že stratili svoju moc. Je ale tiež moc zla, o existencii ktorej sa mlčí, často i medzi kresťanmi. To je najväčšie diablovo víťazstvo. Podarilo sa mu nahovoriť ľuďom, že neexistuje. To, že Boh dopúšťa, ale neopúšťa, potvrdzuje i sv. Tomáš Akvinský: „Aby neboli podmienky zápasu nerovné, človek dostáva ako náhradu v prvom rade pomoc Božej milosti a v druhom rade ochranu anjelov.“ Obrázok anjela strážneho nad chatnou lavičkou s deťmi možno niekoho pomýlil. Anjela strážcu máme na celý život, nielen v detstve. Nielen ako ochrancu tela, ale predovšetkým duše. Veľakrát počas života nás anjel strážny zachráni pred smrťou, ale jedného dňa aj tak zomrieme. Možno nejakou „nešťastnou náhodou“, ktorá v skutočnosti môže byť „šťastnou náhodou“, ak budeme mať čisté svedomie a ako tak splnenú úlohu, pre ktorú sme sa narodili.

Pápež Pius XI. mal k anjelom strážnym veľkú úctu. Zveril sa: „Keď musím hovoriť s niekým, kto je len málo prístupný mojim argumentom, obraciam sa k svojmu anjelovi strážcovi. Celú záležitosť mu zverím do rúk a prosím ho, aby sa prihovril u anjela strážneho toho človeka. Rozhovor sa potom veľmi uľahčí.“ A my tú možnosť nemáme?

Mária Svatošová, „Náhody a náhodičky“

Možno prekročiť prirodzené bariéry?

Podľa literatúry homosexuálne orientovaní ľudia tvoria asi štyri percentá obyvateľov z celkovej populácie, no oni sami, médiá a niekedy aj politici vytvárajú dojem, ako by ich bolo podstatne viac. Akoby tvorili aspoň polovicu ľudstva. Nedávno sa muži a ženy s homosexuálnou orientáciou chystali vo veľkom sprievode prezentovať dokonca na uliciach Jeruzalema, mesta posvätného tak pre kresťanov, židov, ako aj moslimov a domáhať sa „svojich práv“. Aj u nás sa čoraz väčší domáhajú „zrovnoprávnenia“ ich zväzkov s právami klasickej rodiny. Do redakcie sme dostali pomerne rozsiahly materiál odborníka - psychológa PhDr. Jána Sojku, ktorý sa tematikou homosexuálnej orientácie zaoberá celé desaťročia. Vyberáme z neho niekoľko myšlienok:

Každý človek či skupina ľudí má nárok len na toľko práv, koľko je schopná zo žiadaného a uskutočňovaného práva plniť a niesť z neho vyplývajúce dôsledky. Len za takýchto podmienok vzniká rovnováha tak v osobnosti človeka, ako aj v spoločenských, rasových, národných, náboženských, politických či profesionálnych vzťahoch.

V ľudských dejinách sa zrovnoprávnenie jednotlivcov či rozličných skupín uskutočňovalo len veľmi zriedka. V minulom storočí, najmä po založení OSN (ktoré iniciovalo rovnoprávnosť), sa - obrazne povedané - „roztrhlo vreco“ s uplatňovaním a vyhlasovaním práv rozličných skupín obyvateľstva vrátane práv žien na ich spravodlivé postavenie v spoločnosti, práv dieťaťa na výchovu a lásku, práv národnostných či iných menšín...

Bolo to oprávnené úsilie odstrániť krivdy minulosti, ktoré sa utvárali pod vplyvom majetkových, rodových, stavovských, náboženských či rasových dominantných skupín. Vynútili si to pokrok i úsilie humanitných a náboženských organizácií presadzujúcich rovnaké práva na dôstojný život a rovnoprávne postavenie v spoločnosti.

Toto chvályhodné úsilie, podobne ako všetko, čo človek robí, začali rýchlo zneužívať tak tí, čo stratili svoje práva, ako aj tí, čo sa zrovnoprávnenia domáhali a domáhajú...

Gayovia a lesby

Problém jednopohlavnej orientácie nie je nový. Bol v starom Egypte, Mezopotámii, Grécku i v Ríme a je aj v súčasnosti. Vyrastá z mnohých rozličných vzájomne sa ovplyvňujúcich koreňov. Nijaké obdobie ani nijaká kultúra ich doteraz nedokázala úplne zrovnoprávniť. Je to asi aj preto, že isté funkčné odlišnosti tela a psychického smerovania im dávajú inú formu vonkajšieho prejavu v spoločnosti. Hoci túto formu spoluzitelia spoločnosť väčšinou odsudzovala, vždy ju prakticky tolerovala. Z racionálnych i praktických príčin ju však nebolo možné zrovnoprávniť s heterosexuálmi najmä preto, že homosexuálne orientovaní ľudia:

- nie sú spôsobilí rodiť deti,
- nemôžu uspokojovať telesné a citové potreby partnera iného pohlavia,
- nie sú schopní vychovávať adoptované deti k heterosexualite, ktorá je nutnou potrebou spoločnosti. Deti sú nositeľmi kultúrneho dedičstva a zárukou ekonomickej, sociálnej a kultúrnej normy spoločnosti...

Somatopsychická odlišnosť homosexuálne orientovaných ľudí im neumožňuje zrovnoprávnenie s heterosexuálmi čo sa týka uzatvárania manželských zväzkov pre podobné bariéry, ako majú napríklad nepočujúci, lebo sú „diskriminovaní“, keďže nemôžu spievať, hrať na husle či dirigovať orchester, podobne ako sú diskriminovaní nevidiaci, lebo nemôžu byť učiteľmi kreslenia, farboslepí, lebo nevnímajú harmóniu farieb.

To však neznamená, že homosexuáli nemôžu byť dobrými priateľmi, spolupracovníkmi, odborníkmi v najrozličnejších profesiách, v ktorých im neprekáža ich pohlavná orientácia. Takže majú plnú možnosť sa v živote realizovať. Preto ich „diskriminácia“ je obmedzená len na oblasť, kde nemôžu plniť očakávania spoločnosti, aké plnia heterosexuáli.

Ak by sa dosiahlo absurdné zrovnoprávenie homosexuálne orientovaných ľudí pri uzatváraní manželských či manželstvu podobných zväzkov a pri osvojovaní detí, podobalo by sa to situácii, že by nepočujúci mohli študovať spev, hudbu, dirigovanie, nevidiaci učiť výtvarnú výchovu... Pre koho by takáto rovnoprávnosť bola užitočná?

Domáhaním sa úplnej rovnoprávnosti si prihrievajú polievočku pseudohumanisti, populistí, liberáli, zástancovia bezbrehej demokracie bez zodpovednosti a zasievajú ju do duši tých, čo nie sú dobre informovaní, alebo si dobre neuvedomujú dôsledky takéhoto postoja, to, čo by takýto postoj znamenal pre celú spoločnosť. O homosexualite v širších súvislostiach nabudúce.

Ján Sojka „Blumentál 12/06“

Ako bohato sme obdarovaní

Vianoce, sviatky svetla, boli predo dvermi. Istá žena, ešte nie stará, ale poznačená životným zápasom, chodila po obchodnom dome. Tie hlavné a najželanejšie darčeky už nakúpila, mala ich doma zabalené v zlatom papieri a ukryté v skrini. Ale vedela ešte o niekoľkých celkom tajných túžbach, ktoré by bola rada splnila.

Tu i tam nerozhodne postála, rozmýšľala, preratúvala a v duchu bola akási neistá a nespokojná: Prečo si nemohla, nesmela vybrať jednoducho to najkrajšie!? Bolo tu mnoho krásnych vecí, radosť pozrieť, stačili by aj pre najnáročnejšieho. Nie, ponuka bola výborná, len jej prostriedky boli obmedzené...

Pristúpila k veľkému stolu so sviečkami. Adventné a vianočné, sviečky všetkých farieb a veľkostí, tenké ako prst i hrubé ako ruka, umelecky ozdobené ornamentami, vianočnými motívmi alebo kvetinkami. Symfónia z jemne voňajúceho vosku.

Práve si vybrala škatuľku medovožltých vianočných sviečok, keď vtom zbadala ruku, silnú mužskú ruku, ako neisto nahmatáva, a vzápätí druhú jemnú ruku, ktorá tú prvú viedla k jednej z tých hrubých sviec. Žena s údivom zdvihla hlavu. Muž, ktorému patrila tá hľadajúca ruka, bol slepý! Mierny, takmer nepozorovateľný úsmev mu zmladil tvár, keď opatrne ohmatával sviečku ako najväčšiu vzácnosť. Končekmi prstov sa pohyboval po voskovom vzore, skúmal formy reliéfu, šírku zaoblenia.

Potichu sa ženy vedľa seba niečo opýtal. „Je červená.“ povedala a z jej hlasu bolo cítiť trpezlivú dobrotu. Peknej tmavočervenej farby.“ On prikývol, tvár mu zažiarila šťastím: „Áno, túto!“ A kúpili sviečku.

Aj žena zaplatila svoje žlté vianočné sviečky. Potom už odišla z obchodného domu. Nie, nič viac! Stačí, čo už má pre všetkých pripravené. Lebo veď, akí bohatí boli, ona i jej domáci! Ako bohato boli obdarovaní, nielen dnes, ale odjakživa, pretože videli! Videli zeleň jedličky, svit sviečok, trblietanie jagavých vianočných ozdôb, žiarenie šťastných očí. Keď sa budú tešiť z domácej vianočnej pohody, porozpráva im o bázni onej hmatajúcej ruky, keď vyberala sviečku, ktorej svit slepé oči nikdy neuvidia. Aká to bázeň pred svetlom - a aká hlboká túžba po ňom...

Magdaléna Richterová „Mozaika Radosti I.“

Svätý Damaz I. pápež 11.december

Sv. Damaz I., pápež (* asi 305 v Ríme (?), Taliansko; † 11. decembra 384 v Ríme)

Odkiaľ pochádza? Nevieme isto. Jedni vravia, že zo Španielska, druhí, azda pravdivejšie, že je to Riman. Narodil sa pravdepodobne okolo roku 305. Jeho životné osudy sa dajú sledovať až od okamihu, kedy sa stal diakonom svojho predchodcu, pápeža Libéria, a šiel s ním do vyhnanstva pre spory s ariánmi. Po Libériovej smrti zvolili veľkou väčšinou za pápeža práve Damaza, menšina zvolila za proti pápeža Ursinia. Týmto sa začala roky trvajúca schizma, pri ktorej obe stránky viedli tvrdé boje. Ich výsledkom bolo viac ako sto mŕtvych.

Pápež Damaz tvrdo prenasledoval bludy, ktoré sa objavili v kresťanstve, a usiloval sa zdvihnúť morálku medzi kňazstvom. Jeho najdôležitejším činom bol príkaz sv. Hieronymovi, aby preložil Bibliu do latinčiny. Tento preklad, ktorý sa nazýva Vulgáta, má dodnes v Cirkvi veľký význam. Zomrel 11. decembra 384 v Ríme a najprv ho pochovali na Via Ardeatina. Neskoršie sa dostali jeho ostatky do chrámu S. Lorenzo in Damaso, kde ich po rokoch zabudnutia opäť objavili v roku 1645.

Nad hladinou nervozity

Sv. Damaz - pápež (366-384) pokoja a hlbokej viery. Jeho pokoj bol povzbudením pre mnohých, keď ako diakon vypravádzal pápeža Libéria do vyhnanstva. Jeho pokoj utíšil búrlivú atmosféru, keď sa diakon Félix dal počas Libériovho vyhnanstva vysvätiť ariánskymi biskupmi za rímskeho biskupa. Bol to Damaz, ktorý urovnal spor po návrate pápeža Libéria do Ríma.

Keď po Libériovej smrti zvolili Rimania za pápeža Damaza, len vďaka jeho pokoji sa nestala tragédiou voľba vzdoropápeža Ursinia, ktorá spôsobila viac ako sto mŕtvych! Pre túto jeho vlastnosť si ho obľúbili aj patriarchovia východu a po Carihradskom sneme r. 381 sa zjednotili s Rómom.

„Blahoslavení tí, čo šíria pokoj, lebo ich budú volať Božími synmi“ (Mt 5,9)

Pane, živým príkladom tejto skupiny ľudí je práve sv. Damaz. Vierou v Božiu moc a dobrotu sa natoľko priblížil k Bohu, že držal seba i okolie nad hladinou dennej nervozity, strachu a napätia. V jeho prítomnosti ľudia cítili živého Boha. Čo cítia v mojej prítomnosti? Nie som stelesneným súdkom dynamitu? Alebo prepadliskom strachu či močiarom smútku?

Dnes sa s Božou pomocou pokúsim ovládať svoj hnev alebo napätie či strach a pokúsim sa nasledovať sv. Damaza. Amen.

www.kjs.sk/vistuckelisty

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku

10.XII.06

12345678901234567890123456789012345667890